

Fast överallt och ingenstans av Yrla Beckman

Mina tassar halkade på den våta grenen och jag grävde in mina klor i barken för att få balans. Jag kastade en snabb blick neråt, där en hund stod och skällde. Den var kopplad av en människa med ett paraply över huvudet. Den ryckte irriterat i hundens koppel i ett försök att få den att följa med. Hunden bara stod där och skällde på mig där jag satt i trädet. Dess gyllene päls var dränkt av regnet men ändå viftade den svansen som en lycklig liten valp. Jag blinkade ner mot den. Människan fräste till något och ryckte kopplet igen, hårdare den här gången. Hunden skällde till igen.

Jag kravlade mig högre upp längs med grenen, barken slet i min tunga päls. Jag behövde hålla mig kvar här. Så jag kröp ihop längst ut på grenen, medans regnet slog ner mot min lilla kropp. Hunden där nere skulle aldrig kunna ta sig upp hit.

Mina öron vinklades ner när jag hörde hunden skälla till igen. Plasket av människofötter genom vattenpölar var snabbt följt av det lugnare tassandet av en hund. Jag suckade av lättnad när fräsandet av människan och den konstigt nog lyckliga hundens skällande blev svagare och svagare. Ändå dröjde jag mig kvar i trädet. Jag hade ingen lust att gå tillbaka. Förmodligen skulle jag inte vara så välkommen när min päls var såhär blöt. De skulle bara vara irriterade på mig och tvinga ut mig. Men ändå fanns chansen att jag skulle kunna smyga mig in utan att någon märkte det och krypa ihop mig under något bord, fast om jag blev lerig skulle det nog vara omöjligt.

Jag satte mig försiktigt upp och burrade upp min päls som skydd mot kylan. Det gjorde inte så stor skillnad på hur blöt jag var, men det gjorde skillnad. Något som skulle kunna hjälpa var att hitta skydd och vänta ut regnet, men det skulle nog vara svårt.

Iallafall behövde jag nog ta mig tillbaka snart, innan de blev irriterade på att jag inte var tillbaka än. Också var jag så hungrig att jag kunde äta två fulla skålar med mat. Tanken gjorde mig bara ännu hungrigare.

Så jag reste mig upp och halkade ner för grenen innan jag snabbt gled ner för den tunna, blöta stammen och satte mina fyra tassar på jord igen. Eller snarare lera. Det var för sent nu, mina tassar var täckta av kall, blöt lera.

Jag drog in ett djupt andetag. Min svans viftade mjukt fram och tillbaka när jag försökte lista ut den snabbaste, torraste vägen tillbaka. Borde jag bara följa bilvägen? Den var förmodligen inte lika högljudd i det här vädret.

Försiktigt satte jag ner mina tassar, den ena framför den andra, bort från trädet till den smala, slingrande vägen. Jag lät den leda mig genom parken förbi träd efter träd mot asfaltsvägen. Inte den trevligaste vägen, men jag fick leva med det.

När jag väl nådde asfalt hade regnet lugnat ner sig. Solen skymtade fram mellan molnen och pölarna reflekterade dess ljus.

Jag spetsade upp mina öron och tog in det lugnande ljudet av mjukt regn. Det här var skönt. Ingen stress att hinna till matskålen i tid, ingen press att vara torr och hålla allting i ordning hela tiden. För en gångs skull fick jag lite tid att andas.

Vilket avbröts abrupt när en bil dundrade förbi. Jag hoppade nästan till och rycktes tillbaka i verkligheten. Jag behövde tillbaka till huset innan all mat tog slut.

Utan att tänka kastade jag ut mig på vägen, bara för att tvärnita för att inte springa in rakt framför en till bil som flög förbi. I chock frös jag för en sekund, mitt på bilvägen. Jag borde ha varit snabbare. Ljudet av brummande bilar och tjoande människor fyllde mina öron och jag bara satt där ett tag, förvirrad och blöt.

Då skakade jag på huvudet. Regnet var över och jag behövde ta mig tillbaka innan det kom tillbaka. Solen sken ner på min blanka grå päls medans jag sprang. Jag höll mig vid sidan av vägen, så långt bort från vägen som möjligt.

Efter bara några hus så saktade jag av och svängde runt. Jag tassade fram mot dörren och skakade tafatt mina leriga tassar då jag närmade mig dörren. Jag ville inte vara fast här ute igen, hungrig och trött. Jag ville in i värmen.

När jag väl nådde huset stannade jag och såg upp. Det tornade sig högt över mig och stack ut bland de andra husen med sina bleka färger och överväxta trädgård. Ändå tyckte jag nästan mer om det här huset än de andra, för här fanns det iallafall mat för mig. Fast på vissa sätt hatade jag det mer. Jag lät ett skarpt jammande eka genom luften. Först hände inget. Jag kunde nästan känna luften bli tyngre. Nu skulle jag vara fast här ute igen i en hel dag till. Jag vände mig igen mot gatan. Kanske kunde jag hitta lite mat bland någons sopor?

Förmodligen inget ätbart. Jag kunde iallafall dricka lite vatten.

Mina tassar släpade mot marken när jag tassade på asfalten ut mot gatan. Jag frös till när en bil flög förbi på vägen. För en sekund stod jag stilla och såg mig om. Dörren var fortfarande stängd. Ingen bil parkerad bredvid ingången.

Mitt hjärta sjönk och jag vände mig igen mot vägen. Ingen mat idag heller verkade det som. Jag drog in ett sista djupt andetag innan jag gick vidare. Ofokuserat följde jag vägen. Jag gick och gick och gick. Bilar for förbi och människor passerade mig. Efter ett tag ryckte jag till.

Något kändes annorlunda.

Jag var fortfarande kvar vid vägen, bilar for fram på vägen. Människor gick runt på trottoarerna. Fortfarande kände jag en lukt i luften som jag inte trodde jag skulle känna. En hund. Och inte bara en hund. En blöt hund. Jag vände mig om.

Då fick jag syn på en ganska stor hund, med blank, dränkt päls. Svansen viftade glatt och den gick med ett spänt koppel. Den såg så konstigt glad ut, här ute. Som att den inte var fast på ett koppel utan någon mat eller värme.

Jag skakade på huvudet. Hundar var konstiga och det här var bara en till hund, en som jagade upp en i träd och såna saker. Faktiskt var det inte bara vilken hund som helst, utan det var den hunden som jagade upp en i träd.

Försiktig gled jag upp på staketet bredvid mig och tassade långsamt efter hunden. Jag följde inte hunden länge, men på den korta tiden hann den skälla på flera olika saker och bli tystad flera gånger av sin människa, som ryckte i kopplet och fräste.

När människan väl stannade ryckte hunden i kopplet och skällde. Människan väste irriterat och drog med hunden in genom en grind. Konstigt nog slutade den vifta på svansen och tassade tyst efter människan in i huset. Jag visste att hundar visade på andra sätt hur deras humör var, men jag började nästan tro att jag hade tänkt fel om dem. Den här hunden var inne, fri att äta och gå runt utan att stöta på någon lera eller något djur.

Jag satte mig upp och skakade ut min päls. Även fast regnet hade slutat så stack fortfarande den isiga luften genom min tunna päls.

Jag reste mig upp försiktigt på staketet. Jag hoppade ner mot gatan igen. Det fanns ingen mening att stanna kvar vid den där konstiga hunden. Jag tassade längst med gatorna, samma, kala asfaltsväg som förut.

Människor tittade ner mot mig ibland, ja, men inte ofta gick någon faktiskt fram till mig. Nu var visst en av de få gångerna. Det var en ganska liten människa, som gick fram till mig och satte sig på huk och blinkade mot mig.

Jag tittade upp mot den, fångad mellan den och staketet. Den bara sträckte fram sin hand och klappade mig mjukt på huvudet. Och sen var den borta. Jag bara stirrade efter den i några sekunder, förvirrad. Det var länge sen en människa på gatan klappade mig. De flesta bara stirrade på mig eller fotade mig eller bara ignorerade mig helt och hållet.

Jag lyfte mitt huvud med lite mer stolthet än förut. Det var inte konstigt alls att en människa klappade någon så fantastisk som jag. Med små skutt fortsatte jag framåt. Mina tassar ledde mig längs med staketet, tillbaka mot huset jag alltid hamnade vid.

Ju närmre jag kom, ju lägre sjönk mitt hjärta. Jag visste redan att det var försent, att dörren var låst och jag behövde vänta tills imorgon. Att jag fortfarande var uteläst,

hungrig som en varg. Tillslut stannade jag till. Jag var så nära, men ändå ville jag inte riktigt komma fram. Även om jag kom fram skulle jag inte få den där lyckan, den där energin.

Jag skulle ändå bara sitta kvar utanför, fångad av kalla klor som inte skulle försvinna förrän jag tog mig in.

Fast ändå behövde jag gå någonstans.

Jag reste mig upp och fortsatte framåt. En tass...framför den andra...en till tass...och en till... Mina steg saktade ner och jag snubblade långsamt fram längst med vägen. Jag visste inte ens om det var på grund av hunger och kyla eller bara att jag ville komma fram precis när den kom tillbaka.

Tillslut var jag där. Staketet försvann i en öppning och jag frös nästan till.

Lukten av bilavgaser hängde i luften. Det var normalt vid vägen, men lukten var för fräsch för nära. Jag drog in ett till andetag och fångade upp en annan lukt. Den var mer mjuk och svag, men det fanns ett litet spår av något fantastiskt.

Jag kastade mig runt hörnet av staketet och förbi den skimrande bilen, nytvättad av regnet. Mina tassar slog mot marken och jag kastade mig fram och tvärnitade framför dörren.

Jag lät ett skarpt jammande fly ur min mun.

Dörren öppnades nästan direkt och jag kastade mig in i huset. Människan vid dörren lät mig skutta in utan minsta lilla protest, minsta lilla ljud. Jag var äntligen befriad från den kalla och tomma världen där ute och kunde äntligen få i mig lite mat.

Jag hoppade fram till tallriken. Den stod som vanligt på marken bakom stolen. På den låg min mat. Min fantastiska, goda mat. Jag kollapsade på marken och sträckte min nacke för att få tag på mat. Den var så saftig och god och bara fantastisk.

Jag mumsade på maten och lyfte mitt huvud för att se ut. Himlen var mörk, fläckad av några få gråa moln. Månen skimrade genom fönstret på det svala, blanka golvet. En stor, mjuk hand klappade längst med min rygg.

Det var skönt här inne. I värmen, med god mat, fräscht vatten och skön mark för mina tassar. Jag kände mig inte fast här inne, inte på sättet jag kände mig fast där ute. Men ändå kunde jag inte låta bli att tänka på hur mycket gladare den där hunden var där ute. Det kanske fanns en anledning varför jag gick ut ur huset varje morgon och ibland var fast där ute flera dagar.

Jag kanske inte ens var fast där. Jag kanske inte ens var fri här. Jag visste inte vart jag var gladast men jag visste iallafall att jag var hungrig.

